

ADAM BLADE

Beast Quest

NANOOK
LEDOVÝ NETVOR

Přeložila Olga Turečková

Beast Quest Nanook, The Snow Monster

Beast Quest is a registered trademark of
Working Partners Limited

Copyright © Working Partners Limited, 2007

Cover illustrations © David Wyatt, 2007

Inside illustrations © Orchard Books, 2007

Translation © Olga Turečková, 2013

www.beastquest.co.uk

ISBN 978-80-00-03074-6

NANOOK
LEDOVÝ NETVOR

ADAM BLADE

Albatros

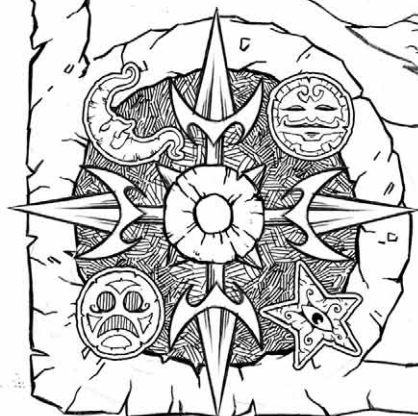
LEDOVÉ PL

SEVERNÍ
POHOŘÍ

ZÁPADNÍ OCEÁN

STRAŠIDELNÝ
LES

ŘEKA

ÁNĚ

Avantia

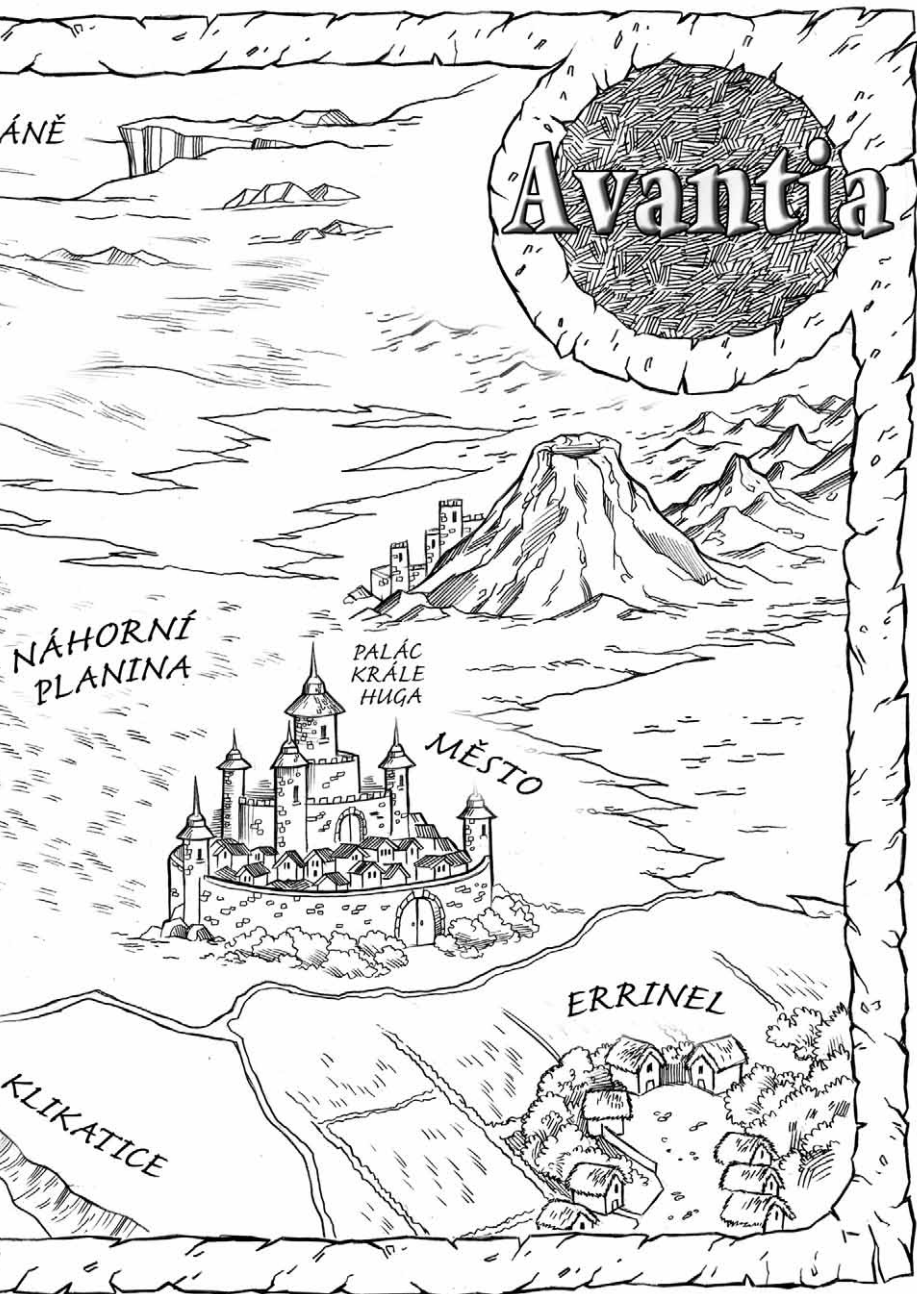
NÁHORNÍ
PLANINA

PALÁC
KRÁLE
HUGA

MĚSTO

ERRINEL

KLIKATICE

Milý čtenáři,

bud' zdrav, vítám tě v Avanti.

Mé jméno je Aduro, jsem čarodějem v paláci krále Huga. Vstoupil jsi do našeho příběhu v těžkých dobách. Dovol mi vše vysvětlit.

V knihách z pradávných dob je psáno, že království Avantie bude jednoho dne uvrženo zlým čarodějem Malvelem v nebezpečí.

Ta doba nastala.

Šest netvorů Malvelovými ďábelskými kouzly zdivočelo. Jejich jména se dozvíš, až přijde čas. Pamatuji, ohnivý drak, mořský plaz, horský obr, kentaur, ledový netvor a okřídlený oheň ničí zemi, kterou dřív chránili.

Království je ohroženo.

Tajné knihy nám však dávají naději. Předpovídají, že se objeví neobvyklý hrdina. Právě se v nich, že výpravy, jejíž cílem bude osvobodit netvory a zachránit království, se ujme mladý chlapec.

Modlíme se, aby se hrdina objevil dřív, než bude pozdě. Jak ho poznáme? Jakým znamením se prokáže? Budeš ho s námi hledat?

Ať dlouho žije Avantie!

Aduro

PROLOG

Albin uháněl po sněhovém hřišti za fotbalovým míčem, píchání v boku si nevšímal. Nutil nohy, aby běžely rychleji, rychleji...

Jeho tým prohrával o jeden gól, a už se stmívalo. Za chvíli hra skončí a všichni se vrátí do nomádského tábora na večeři. Kdyby se mu tak povedlo vyrovnat...

Doběhl k míči vteřinku před brankářem a prudce ho nakopl. Míč

proletěl prázdnou brankou, až
vyletěla sprška sněhu.

„Hurá!“ křičel nadšeně uprostřed
spoluhráčů, kteří ho s radostným
jásáním obklopili.

„Teď si pro ten míč dojdi,“ utrousil
brankář nevrle. Neměl ani trochu
radost!

V brance nebyla síť a Albin nakopl
míč tak prudce, že odletěl až někam
do sněhových pahorků daleko
za udupaným hřištěm.

„Buď opatrný,“ řekl jeden
z chlapců, „stařešinové říkají,
že viděli ve sněhových pláních
levharty.“

„To víš, že budu opatrný,“ zazubil
se Albin.

Žil na ledovém severu celý svůj
život a bělostnou zimní krajinu
důvěrně znal – ledová pole, zamrzlé

moře a jezero, velké sněhové návěje
a nomádský tábor, kde se svojí
rodinou žil. Tady se nemám čeho
bát! pomyslel si.

Běžel k okraji pláně a vyškrabal
se na sněhový pahorek. Na vrcholku
se rozhlédl, ale viděl jen
nedohlednou bílou plochu, táhnoucí
se do dálky a slabě se třpytící
v podvečerním světle. Albin si
zastínil oči před září zapadajícího
slunce, ale míč nikde neviděl.
Z dálky slyšel pokřikování a smích
kamarádů, kteří se vraceli do tábora.
Sklouzl na druhé straně svahem
dolů na úzkou ledovatou pěšinu,
vyšlapanou mezi sněhovými
návějemi. A tamhle je míč. Ale... jak
to, že je rozšlápnutý na placku?
Překvapeně se na něj díval. Jak se to
mohlo stát?

Zkoumavě míč prohlížel, když
vtom na něj dopadl stín. Obrovský
stín.

S náhlým pocitem hrůzy vzhlédl.

Nad ním se tyčil obří tvor, pětkrát
větší než on, a kolébal se
na mohutných zadních nohách ze
strany na stranu. Tělo měl porostlé
zcuchanou hustou bílou srstí.
Krvavě rudýma očima shlížel
na Albina a mával prackami
s dlouhými zahnutými drápy. Pak
rozevřel slintající tlamu a odhalil
žluté tesáky, ostré jako břitva.
Na krku měl netvor na řetězu
zavěšený mosazný zvoneček a srst
pod řetězem měl od drápů
rozedřenou do živého masa.

Albin byl tak zděšený, že
nedokázal ani vykřiknout. Zkusil se
otočit a utéct, ale nohy se pod ním

podlomily a on uklouzl a spadl
na záda.

Ochromený hrůzou se namáhavě
postavil a skočil vzhůru do svahu
na sníh, aby se dostal z netvorova
dosahu. Obr se po něm ohnal
prackou. Dráp mu na boku roztrhl
šaty a zaryl se mu do těla. Albin
vykřikl bolestí. Sáhl si na ránu
a ucítil teplou, lepkavou krev.
Z posledních sil se škrabal vzhůru.
Kdyby se dostal až nahoru,
na dohled z tábora, snad by měl
naději na záchranu...

VÝPRAVA K SEVERU ZAČÍNÁ

„Tohle místo je ze všech, kam nás naše výpravy za netvory zavedly, snad to nejúžasnější!“ řekl s údivem Tom. Stál a rozhlížel se po bělostné ledové pustině. Bílá krajina se táhla dál a dál, kam oko dohlédlo, a pod jasně modrým nebem se oslnivě třpytila. Bylo odpoledne a slunce teple hřálo.

„Vypadá hrozně nehostinně,“ zachvěla se Elena. „Ale zároveň je krásná.“ K nohám se jí tiskl ochočený vlk Šedivák. Na šedé srsti mu zůstávaly drobné ledové vločky a rampouchy. Objala ho a s potěšením si o jeho teplé tělo zahřívala nohy.

„Podívám se do mapy, jak daleko musíme ještě jít,“ rozhodl se Tom. Vyndal z kapsy už značně opotřebovaný svitek, který jim dal čaroděj Aduro.

Jeho hřebec Bouřlivák stál na rozlehlé oslnivě bílé ploše jako černý stín. Tom ho poplácal po šíji a kůň tiše zaržál. Tom s Elenou na něm nemohli jet, protože se mu kopyta na sněhu bořila a na ledu stále ujížděla.

Postupovali tedy kupředu jen pomalu.

„Blížíme se k nejsevernějšímu cípu Avantie. Už musíme být brzy u cíle.“

Tom ukázal na červeně světélkující stužku na mapě, která jim ukazovala cestu.

Nebyla to jen tak obyčejná mapa. Měla kouzelnou moc. Tom ji dostal od čaroděje Adura, důvěrného králova rádce. V tajných výpravách za netvory, které bylo třeba na záchranu království přemoct,

zavedla mapa Toma s Elenou už
na čtyři různá místa!

Tom znal od dětství historky
o netvorech, legendárních tvorech,
kteří přebývali v nejskrytějších
cípech království. Avantii měli
chránit a pomáhat, aby se všem
dobře dařilo. Tom, kterého
od malička vychovávali strýc a teta,
si vždycky myslel, že to byly jen
báchorky. Rozhodně nikdy žádného
netvora neviděl, s žádným se nikdy
nesetkal. Ale stejně tak se nikdy
nesetkal se svým otcem Taladonem.

Tom stále nevěděl, jestli se ještě
někdy s otcem uvidí, ale zato už
věděl, že netvoři jsou skuteční. Zlý
čaroděj Malvel na ně uvalil
dábelskou kletbu a využíval je,
aby celou zemi ničili a šířili zlo
a zkázu. Někdo statečný se musel

vydat na výpravu, netvory osvobodit, a tím zachránit království. Král Hugo a čaroděj Aduro vybrali Toma. Nikdy je nesmí zklamat.

Tom měl jen Bouřliváka a meč a štít na svoji ochranu. Ale brzy potkal Elenu a Šediváka, kteří se k němu připojili. Tom věděl, že bez nich by nikdy neuspěl, nikdy by se nedostal tak daleko. Společně už osvobodili z Malvelovy kletby čtyři netvory, a teď hledali pátého – Nanooka, ledového obra.

Některé vzácné bylinky, používané v Avatii k léčení neduhů, rostly jenom na severních ledových pláních, ale bez Nanookovy ochrany je severané, kteří tam žijí, nemohou pěstovat a sbírat. V království pomalu docházely zásoby léčiv! Tom věděl, že musí ledového netvora najít

a osvobodit. „Nevzdám se, dokud mi v žilách koluje krev,“ ujišťoval se Tom.

„Měli bychom raději pokračovat,“ řekla Elena a nahlédla mu přes rameno do mapy. Ukázala na skupinku maličkých stanů, které na pergamenu vystupovaly a lehce se chvěly v mírném větru. „Zdá se, že tady blízko jeden z nomádských táborů je. Možná bychom tam mohli přenocovat. Padám únavou!“

„Já taky,“ řekl Tom. „Tak jdeme!“

Vydali se znovu po rozlehlé zmrzlé pláni, Tom vedl za otěže Bouřliváka, Elena šla s Šedivákem za nimi. Vtom zafičel divoký poryv ledového větru, až se zachvěli, přestože byli teple oblečení.

Tom přidal do kroku. „Pospěš, čím dřív dorazíme někam do sucha a do tepla, tím líp.“

Šedivák se najednou prudce zastavil a dvakrát hlasitě zaštěkal.

Elena k němu přidřepala.

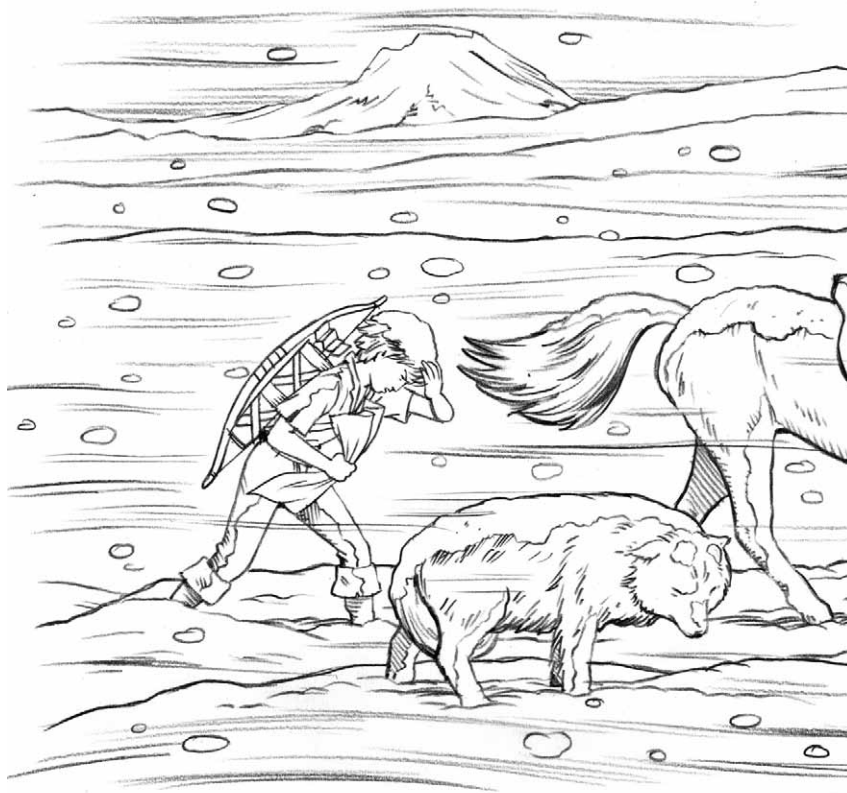
„Co se děje, kamaráde?“ zeptala se.

Tom viděl, jak se vlkovi zúžily oči. Z hrdla se mu vydralo zavrčení. „Možná něco vycítil,“ řekl. Vlk byl často první, kdo poznal blížící se nebezpečí.

Znovu se do nich opřely silné poryvy větru. Tentokrát se vítr ale neutišil. Během několika minut je začal prudce bičovat zledovatělým sněhem, který bodal do kůže.

„To mi neříkej, že se přihnala sněhová bouře,“ snažila se Elena překřičet vítr. „Před chvílí nad námi bylo modré nebe a svítilo sluníčko.“

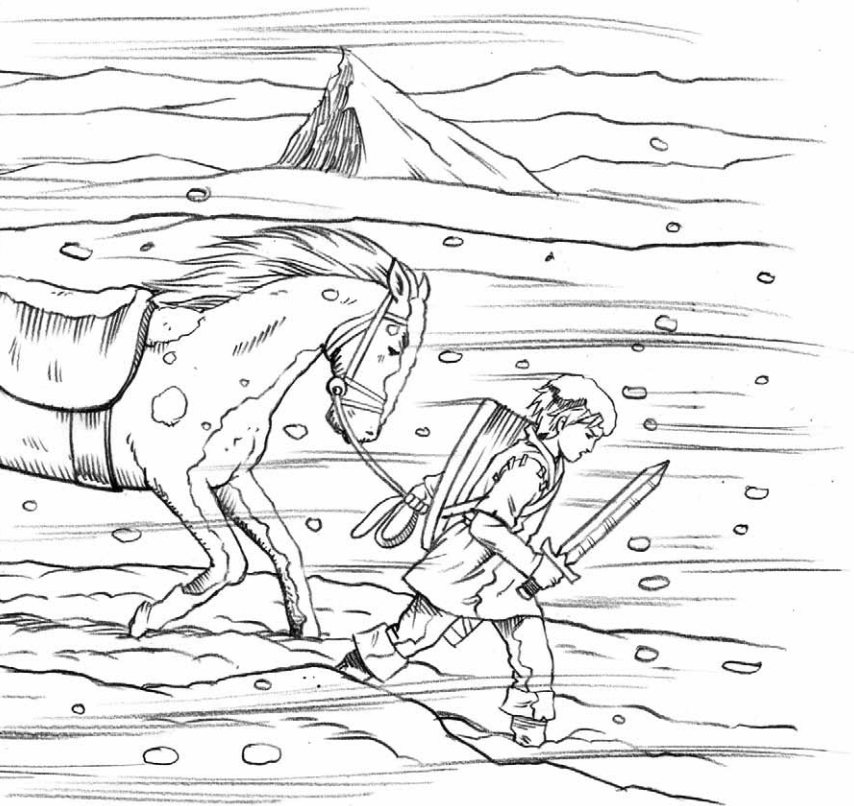
„Teď rozhodně nesvítí,“ křičel Tom. Obloha byla temně šedá, nad hlavou se jim divoce hnala hrozivá

mračna. „Musíme jít dál a dostat se do tábora.“

Ale najednou si uvědomil, že se sluncem schovaným za těžkými mraky sotva najdou cestu. Mapa jim nebyla k ničemu.

„Myslím, že to bylo tímhle směrem,“ ukázal Tom do husté bílé

metelice a snažil se zůstat klidný. Sníh ho bičoval do tváří, že sotva držel oči otevřené. „Nebo to bylo tudy?“

„Nejsem si jistá,“ řekla Elena. Sněhová vichřice kolem nich řádila čím dál víc. „Musíme si rychle najít nějaký úkryt, v takovém počasí nemáme venku šanci!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.